

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

9 yılda 71 kez “Yerli otomobil” haberi yapılmasının ardından, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank Twitter sayfasından 27 Aralık cuma günü gösterimi yapılacağı duyurulan “yerli otomobil’le” çekilmiş fotoğrafını paylaştı.

CAMDAN
BAK BAKALIM
HEDİYENİ BEĞENECEK
MİSİN?..

YERLİ
OTOMOBİL
!..

Dünya'ya 2019 Bakış

Ruslardan S-400 füze aldık

Amerikan F-35 uçağından vaz geçtik

Doğu Akdeniz'de doğal gaz kavgası

Göbekli tepe

Bu tepesi Lpg'ye çevirebilir misin? tarihi doku şey olabilir. tamam his elleme o zaman... Biraz süpürün Filan

Pakistan-Hindistan çok kızıştı

Bırakın şu lanet olası kardeş kavgasını ve şu amk ineklerine Lpg takalım... Var mısınız!?

Yapay zekayı sorguladık

Yapay zekaya Lpg takabilir misin? evetbelte... amma neresinden?

NATO!

Nato tek alternatifimiz değil... Lpg var.. ve çok temiz

Fransa yanıyo..

Fransa yanıyoor Poolis beni aartıyor

off efkar bastı.. rakı mı aşıim Lpg mi?

Çin İpek yolu yapıyo

"İpek" değildir o... "Lipeg" tir... "Lpg" nin okunuşu öyle...

Montrö antlaşması

montrö antlaşmasını Lpg'ye çevirebilir misin ista? kanal istanbul açarsak olur..

Diğer daha neler oldu bu sene, hatırlayamadım

Niye saman ithal ettiğimizi hatırladım... Ucuzdu da ondan... olm normalde bedava lan..

Google'a papaz olduk

google gidiyo-Onun yanısı birşey bulmak lazım.. Yandeks?

Kim Kardashian'ın kız kardeşi yürüdü

Benim evladım olsa hemen lpg'yi takardım.. evinin kızı olurdu... çok anlamadım

Futbol, patates oldu

şöyle vurmayı öğrenemediler.. Hep ağut Hep ağut

2020'ye giriyoruz.. Vay be... 1972 doğumluyum.. Bilim kurgu filmi gibi oldu hayatım

olm, yeminle çocukluğumda yandan çevirmeli telefon vardı.. Direkt santrale bağlanırdı

Netfliks

Televizyondan kasiş internete geldik, oradada buldu yarasaklar... Bi oturma 3 sezon izliyorum.. Allah kurtarsın

Game of Tirons

Ejderha sevdası bitmedi insanların... Son bölümde ejderhanın bi gidişi var, "Yapacanız yazacanız diziyi skayim" der gibi... Yani o açıdan bakınca 55-60 derece.. 55-60 mı? evet.. Açının derecesi

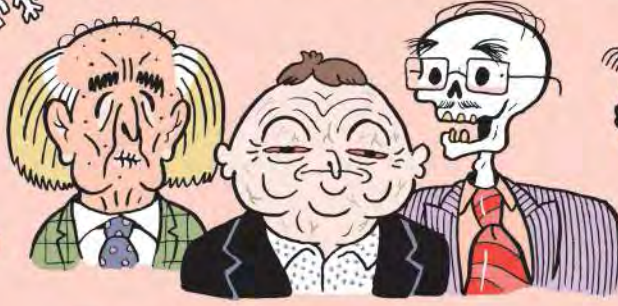
Şöyle yükseliş, kaşayış Çakma olayını çözemediler.. sene 2020 oldu..

her şey olur

2020'den beklentiler

Yeni yıl demek yeni umutlar demek
Okullarımıza yeni yıldan beklentilerini sorduk, iste aldığımız yanıtlar...

1 DAHA YAŞLI LİDERLER

2 TELEVİZYON PROGRAMLARINDA DAHA ÇOK ERKEK KONUK

3 ATANMAK

4 GÜNDÜZ OKULDAYKEN DE HAVANIN KARANLIK OLMASI

5 ÜLKELER ARASINDA SAVAŞLAR SON BULSUN BÜTÜN KIRLI İŞLERİ GÜVENLİK ŞİRKETLERİ YAPSIN

6 DAHA ÇOK PARTİ

7 SAĞLIK

8 21/B USULÜYLE BOL BOL İHALE

9 KIRMIZI FERRARI F430 VE 230 KM/S HIZLA BANA ÇARPMASI

10 SEVDİKLERİMLE BİRLİKTE SIMSICAK BİR YIL

Hayatınızı nasıl geçiriyorsunuz?

@kaansezyum

Durarak mı, yoksa koşarak mı? Düşerek mi, kalkarak mı? Uyuyarak mı, uyanarak mı?

Seçimler şimdiye şekillendirdiği kadar geleceği de şekillendiriyor.

Bitirmek istemeyeceğiniz bir işe başlamayın, aç halde masadan kalkmayın. Nasıl yaşarsanız öyle oluyor. Konuşarak mı, dinleyerek mi mesela... Çevrenize ne kadar değer verirsiniz, kendinize de o kadar değer vermiş oluyorsunuz ister istemez. Severek mi sevilerek mi geçiriyorsunuz şurada ne kadar olduğunu bile bilemediğiniz günlerinizi. Yarın çat kapı birden yoksunuz mesela. Mesela bugün yemek istediğin o tatlıyı yarın belki de hiç yiyemeyeceksin. Karanlıktan karanlığa giden bir noktayız. Bir toz parçası uzayın içinde. Kimsenin kimseden farkı yok. Birbirimize dokunarak, birbirimizin içinden geçerek geldik ve gidiyoruz.

Yarın kalkamayacağım belki de. Belki de bu satırları okuyan şanssız birisi. Belki de ötesini de görmek lazım...

Mesela zombi filmlerinde herkes zombi olmaktan korkar. Oysa zombinin de bi kafası vardır, yolla gelsin. Biraz da zombiliği yaşayalım. Onca zombi yanılıyor olamaz. Bunca zaman zombiliği yolun sonu sandık, belki de zombilik de yeni bir başlangıçtır diğer bir kanala... Yıl biterken artık iyice bilim kurgu gibi sayılarda tarih atacağız. 2020 ne ya? Bilim kurgu film vardı, adam 1968'de yaptığı için 2001 koyabilmiş adını. Bizde ise 2020'ye girecekken hala mumu yelleyerek söndürmeye çalışan bireyler var...

Kaçarak mı, kovalayarak mı? Kafa mı kovalamalıyız, yoksa kafa mı bizi kovalamalı? Korkularımızı hasır altı yaparak mı yenileneceğiz yoksa her şeyin üstüne giderek mi? İkisnin arasında bir yerde de bir şeyler olmalı illa ki... Kızarak mı, gülererek mi karşılayacağız geleceğimizi? Elimizde telefonlarımız, parlak ekranlarına boyunlarımızı kıtlatırken bakarken, başka hayatları görüp sinirlenmeli miyiz? Herkes en güzel hayatı yaşamaya çalışırken, elde telefon mal müdürü gibi durmanın bir anlamı var mı? Nereye gideceğiz, kendimizi nerede görmek istiyoruz, gelecekte ne bekliyoruz, gelecek bizden bir şeyler bekliyor mu? Kimin yanındayız, kim bizim yanımda? Sevdiklerimizin toplamı, sevdiğimiz

kadar ediyor mu? Hayat büyük bir döngü mü yoksa küçücük bir an mı? Uzun mı zaman mı?

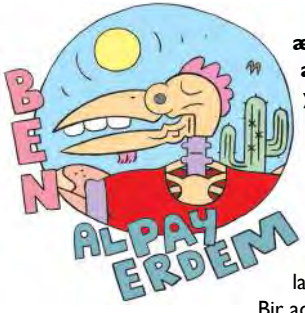
Belki de ölüme ve ötesine de bakmak lazım, belki de gerçekten öldükten sonra başlıyoruzdur. Sonuçta koskoca evrende tozdan gelip toza gideceğiz.

Toprak, hava, su, bunların hepsi bizden sonra da bir süre olacak. Belki dünya yeni bir ekosistem yaratıyor, bizden kurtulacak, bambaşka yepyeni yaşamlarla donanacak. En güzel bitki örtülerini giyecek, denizlerinde bambaşka balıklar, sevimli yengeçler, bilmediğimiz canlılar yaşayacak belki. Belki hayatın formülü değişecek. Yeni bir yaşam bizim dünyamızda bizsiz devam edecek. Zaten hayata kimse sahip olamıyor. Bir göz açacağız varken yokuz. Artık yeni bir hayata başlamanın zamanı geldi. Kapı çalıyor, ben yataktayım, duymamış gibi yapıyorum. Kapı kendiliğinden açılmıyor. Yatağımdan çıkıyorum, geleceğime kapıyı açıyorum.

Bugün yeni bir gün olarak başlayıp, unutmayacağım bir gün olarak devam edebilir. Her şeye gücüm var. İstedikim her şey olabilir. Her günüm bütün yaşamım gibi olmalı. Bazı günler de uyunmalı.

İyi seneler şimdiden.

æ Merhaba.

æ Bir keresinde de ne saçma bir şey yaşadım yalnız. Yaşann-dı yalnız. Yalnız. Bundan yıllar önce bir etkinlikte sahneye çıkmam için ricada bulunuldu. İnceden destek atmamı istediler yani olaya. Sevdiğim saydığım insanlar, kabul ettim. Olur tabii dedim ya, neden olmasın. İşte bazen olmaz demek lazıma galiba. Hatta çoğunlukla olmaz demek lazıma galiba. Bilemiyorum. Amaaan, aman.

Bir açık mikrofon stand-up gecesi bu. Ben de

önceden sormuştum. Normal bir açık mikrofon stand-up gecesinden farkı ne olacak diye. İşte ağabey, bizde küfür olmayacak, bu tarz şeyler dediler. İyi dedim tamam, güzelmış, gelirim ben. Oyun günü çok da fena trafik vardı, tam dört kilometre de yürüyerek ulaşabildim ancak mekana. Kuliste öyle bekliyorum, sunucular geldi. İki sunucu arkadaş var. Dedim ki biraz bahsetseniz ya, nasıl olacak bu iş. Ağabey işte komedyenler yedişer dakika sahneye çıkıyorlar, biz sonra kritiğini yapıyoruz, seyirciye de soruyoruz. Dedim tamam da ben kendimi eleştirtmem, eleştirinin de övgünün de alasını gördük o ayrı, ama yeri burası değil, ayrıca dedim seyirciye neyi soracaksınız mesela. İşte neye güldüklerini soracağız. Dedim ben şimdi seyircinin neye güldüğünü ben o anda görmüyorum muym. Bir türlü oturmuyor yani konsept. Saygı duyuyorum fakat destek olmak için geldiğim bu ortamda biraz da ayrıcalık bekliyorum. Beni ayrı çıkar mesela sahneye, öyle çıkarma yani. İlginçtir ona da yanaşmıyorum ve üst perdeden konuşuluyor sürekli benimle. Bu iş kendilerinin de kabul ettiği üzere aslında amatör komedyenler için tasarlanmış bir iş. O ara bir başka kıdemli komedyen arkadaşım da girdi kulise. O çok kısa kesti mevzu. Ben bu şartlar altında sahneye çıkmam dedi gitti. Derken kuliste tansiyon yükseldi. Ben çok sakınım ama. Sunuculardan biri çok yükseldi. Ben de çıkmıyorum sahneye, oyun iptal dedi. Seyirciler de doldurmuş bu arada mekanı. O öyle oyun iptal deyince, seyirciyi de düşünerek, tamam ya dedim, ne olursa olsun çıkacağım ben sahneye. Moral verdim inceden, oyun bir şekilde başladı. Ben de uzaklardan izliyorum. Önden bu iki sunucu arkadaş bir beş on dakika konuşma yaptılar, sonra sahneye ilk komedyen çıktı. Bu iki sunucu arkadaş sahneden inmediler ve komedyen arkadaşın arkasında biri sağda biri solda olmak üzere öyle durdular. Ben bu görüntüyü de görünce o sahneye çıkamayacağımı kesinlikle anladım ve benimle ilk temas kuran kişiyle konuşarak durumu anlattım. Sahneye çıkan ilk komedyen arkadaş oldukça başarılı ve sempatikti. Önce sunucular olarak kendileri irdelediler komedyeni, sonra beş on dakika

kadar da seyircilere irdelettiler. İkinci komedyen sahneye çıkınca da ben oradan etkinlik sahibi arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldım ve eve döndüm. Çünkü kendimi tanıyorum. Eğer orada kalmaya devam etseydim, bir şekilde ikna edilecek ve o sahneye çıkacaktım, ve kendimi asla affetmeyecektim. Ertesi gün başka bir yerde oyunum vardı. Oyun çok güzel geçti, oyun sonrası işte fotoğraf çekilme, belki bir kitap imzalama olacak. Öncesi mesaj geldi telefonuma. İşte sen dün

bize böyle böyle yaptın, biz sana küstük minvalinde bir şey. Cevap yazdım, dedim bakın konuşmadan etmeden olmasın, belki de hak vereceksiniz bana. Konuşmak da istemiyorlar. Bu arada bunlar aslında dört beş kişilik bir ekip. Ama ben daha çok bu mevzu bana ilk açanla muhatabım. Onunla iletişim halindeyim yani daha çok. O hiç yok ortalarında. Bana konsepti hiçbir şekilde doğru anlatmayan, yani en başından beri büyük kabahatli olan bu kişi, hiç yok ortalarında. Telefonlarıma da çıkmıyor çünkü fena hatalı olduğunu, fena haksızlığa uğradığımı biliyor. Yoksa bana o gün sahnenin nasıl bir şey olacağı, olduğu gibi anlatılmış ve ben bunu kabul etmiş olamam değil mi. Bu arada kesinlikle egosantrik bir durumum yok, her şeyin bir yakışanı vardır. Hiçbir şekilde iletişim kurmadılar sonra benimle. Sonra da olay unutuldu zaten, üzerinden bayağı da bir zaman da geçti. Geçende de Özlem'im'e hatırlattım bu hadiseyi. Öyle konuşurken konuşurken, keşke ertesi günkü oyunum sonrası ilk mesaj geldiğinde çok sert tepki gösterseydim dedim. Tabii ki dedi Özlem'im de. Bunun üzerine, şimdi yazsam ya cevap sert tepki olarak dedim. Yaz gitsin dedi. Yazmadım tabii. Böyle saçma bir şey yaşandı. İnsan içinden atabildiğini sanıyor bazı yaşananları ama aslında atamıyor. Bunlar böyle insanın içinde birike birike birikiyor. Dolayısıyla yazmak gerekiyor hep. Geçen hafta da yazmak ne güzel demiştim. Bu yüzden güzel yazmak. Yazmak, çizmek, bunlar hep yüzleşmek. Yüzleştikçe unutuyorsun. Böyle işte. Amaaan, aman. Bir de bazen düşünüyorum, keşke bu kadar hassas bir insan olmasaydım diyorum. æ Bir de herkes dünyayı yok etmek istiyor ya, bu da bana çok komik geliyor. Mutlaka herkes bir şekilde dünyayı yok etmek istiyor. Hiç dünyayı yok etmek istemeyen bile aslında dünyayı yok etmek istiyor. Kötü kötülüğünden yok etmek istiyor, iyi iyiliğinden yok etmek istiyor. Kötü, ölsünler banane diyor, iyi, bu dünyada çok fazla kötülük var, yok olsun dünya diyor. Ne iyi ne kötü diyebileceğimiz kişiler ise, ellerine fırsat geçse, sırf meraklarından dünyayı yok ederler, o olur bana. İyi yine haa, hala dünya var bu şartlar altında. İyi yine.

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

27 Aralık Cuma / Kadıköy Living Room / Saat: 20.30 / bilgi: 0216 405 24 04

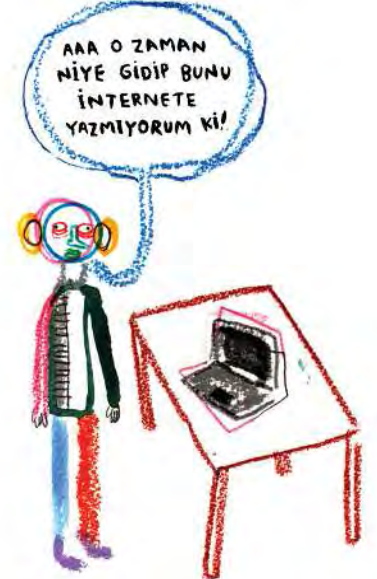
CEM GÜVENTÜRK

AYAK UYDURABİLMEK İÇİN TOPLUMA YAKINDAN BAKMAK İSTEDİM...

SÖYLEYECEK TEK ÖNEMLİ BİR ŞEYİ OLMADIĞINDA...

GRETA, KOCH ve BİZİM ÇOCUKLAR

İklim krizi kapıda. Elbette kabul etmeyenler yok değil. "Dünya düz, flor bizi eşcinselleştiriyor, aya gidilmedi, aşı zararlı, Barış Manço Fransız spikeri göt etti," diyenler gibi "İklim krizi yok," diyenler de var. Bazısı çıkarları için bunu söylüyor da, diğerlerine ne oluyor onu anlamıyorum.

Bakın ben Charles ve David Koch'u anlıyorum (Gerçi David iti geçenlerde öldü). Koch grubunun yıllık cirosu tahmini 110 milyar dolar. Tahmin bu. Şirket halka açık olmadığı için maliyeden başkası, aç şu defterleri bakalım diyemiyor. Maliye de ne bulduğunu söyleyemez. Yani cirosu belki yılda 110 değil de 200 milyar dolardır, her satışa fiş kesmiyordur, bilemeyiz.

Hani dangıl dungul listeler var ya, "Bill Gates'in serveti şu kadar, Jeff Bezos'unki bu kadar." Bok yemişler. Bunlar borsa zengini. Servet dedikleri, şirketlerinin şişirilmiş borsa değeri. Koch ise borsayla ilgisiz. Dünyanın canına okuyan her işi yapıyorlar: Petrol, doğal gaz, hayvancılık, boru hattı, nakliye. Sıradan çevre katili değil, 12 Eylül TRT'sinin Türkçesiyle çevre seri katili. Sabıkalı da var. Dünyadaki çevre felaketlerinin yarısı bu şerefsizlerin işi. 4 yılda 400 milyon doların üzerinde ceza ödemişler. Ama ne dedik? Heriflerin cirosu en az 110 milyar dolar.

Bakın ben bu Koch'un çevrecilere öfkesini anlıyorum. Tekrar ediyorum, muhtemelen dünyanın en zengin adamları. Öyle balon değil; Apple'ı "Kaç para lan bu Apple?" diye alabilecek kadar zengin. E peki ama çevrecilere karşı çıkan, daha on beş yaşındaki çocukların bile görüp "Ben yaşlanmadan dünya yok olabilir," diye giriştiği mücadeleyi küçümseyen, görmezden gelen, arkasında çapanoğlu arayanın bu işten çıkarı ne? Hangi kamyonun dingilliği, hangi malın değnekliliği, Koch'tan başka kimseyi olumsuz etkilemeyecek önlem önerilerine karşı çıkar?

Yok efendim "Greta bana proje gibi geldi." E varsin proje olsun, herkes gönülsüz birleşmeden doğacak değil ya, onun ebeveynleri çocuğu isteyerek dünyaya getirmiş olsun. Netice itibarıyla Koch ailesi üyesi, petro kimya endüstrisinin küçük baronlarından biri falan olmayan insanların twitter'da facebook'ta koskoca Koch ailesi lehine ve bacak kadar Greta aleyhine bedavadan kampanyaya katılması daha büyük ve sinsî bir proje. "Greta'nın arkasında şu var, bu var," diyenler bir türlü "E peki iklim krizinin durdurulmasının kime ne zararı var," sorusuna cevap veremiyorlar ama gerçek birer keriz gibi dünyanın en zengin adamları olan Koch için çalışıyorlar, hepsinin arkasında Koch var ve bu kerizler bunun bile farkında değil.

Ha Greta'ya gıpta etmek normal. Ben ediyorum. Kızı kıskanabilir, kızıdan sıkılabilir ve hatta kızla ilgilenemeyebilirsiniz de. Ama Koch biraderlerden biri olmadığı hâlde Greta'ya karşı nefret hisleri duymak çok garip. Her şeyden önce, Greta hiç de öyle "büyümüş de küçülmüş," falan değil. 16 yaşında yahu kız, 16 yaşında en az Greta kadar bilgili, en az Greta kadar iyi konuşan bir alay insan var. Kısacası kız normal, kızı anormal/ezberletilmiş zannedenler ortalamanın altında.

Ha ama Greta gibi aylarca inat edip, tutarlı ve kararlı eylem koyabilmek çok zor. Onun bunu yapmak için imkanı olabilir, sizin olmayabilir. O devamsızlıktan kalmayabilir, siz kalabilirsiniz. Greta'nın ÖSS kabusu yoktur, sizin vardır, bilmem ne bilmem ne. Ya en basiti; ayıp değil, günah değil: Greta kadar sabırlı, tutkulu, bu konuya kendini adayacak kadar diğerkâm değilsinizdir, ben değilim mesela. İlla herkesin içinde yenilgi yenilgi büyüyen zaferler olacak diye bir şey yok. Benim de yok. O yüzden gıpta ediyorum. Evet, Greta bana da yetersizliğimi ve tutkusuzluğumu hatırlatıyor ama bu yüzden kıza nefret saçmaya kalkmıyorum. Tekrar ediyorum; Charles Koch olanlar, buyursun saldırın, olmayanlar bir zahmet, niye dünyanın canına okuyanların çıkarlarını savunduklarını düşünsünler. Lobi, proje, ekip; hepsi saçmalık. Lobiye Koch'un tüm dünyada kendisini koruyan kanunlar çıkaran, yeri geldiğinde darbe yapan bir lobisi var. Projeyse ekipse bunların bin katı yine Koch'larda. Komplote teorisyenlerinin favorisi Soros var ya, işte o gariban Soros'un tüm serveti Koch'un yıllık cirosunun %5'i. Koch, Soros'tan yüz kat daha zengin.

Arkadaşlar sorun ciddi. Öyle "Başka derdin yok tabii ehe ehe," denecek bir durum değil. Son on yılda 1000'in üzerinde çevre aktivisti öldürüldü, yılda yaklaşık yüz çevre aktivisti suikasta uğruyor, mal gibi "Kolay yerde solculuk yapıyorsunuz ehe ehe," ayrılığı yapmanın alemi yok. Dünya yok olurken "Hee şu Greta haklıymış la" diye hayflanmak bir işe yaramaz. Hiçbir şey yapamıyorsak en azından sağımızda solumuzda şu Koch'ların gönüllü ajansı gibi Greta'ya nefret kusanları uyaralım. Bakın lütfen diyorum.

Ben sizinle durmadan konuşuyorum. Kalkınca günaydın diyorum, heyecanlı bir şey olunca ilk size anlatıyorum. Sizinle okulda olaylar yaşamış, eve heyecandan ağız köpürmüş bir ilkokul çocuğu neşesiyle konuşuyorum.

"ANNE BUGÜN OKULDA KAVGA ÇIKTI, MÜDÜR ÖĞRETMENE FETÖCÜ DEDİ, ÖĞRETMEN SİZİ ŞİKAYET EDECEĞİM DEDİ. MÜDÜR İSTEDİĞİN YERE ŞİKAYET ET DEDİ, ÖĞRETMEN EDECEĞİM ZATEN DEDİ." Bağıрма güzel çocuk, annene bağıрма.

Annenin kafasını karıştırma çocuk. Annen baban zaten hiçbir şeyden emin olamıyor, yaşlıları kod yazmayı öğrenip piyano çalıyor, bizim sadece bağırarak konuşuyor, bizim çocuğumuz geri mi kalıyor, bizim çocuğumuz geleceğin patates kafalı beyaz yakalı olma yolunda emin adımlarla ilerliyor diye şüphe krizleri geçiriyor. Seni bir okuldan alıp başka okula vermeye yer arıyorlar. Fetö metö deyip evin tam ortasındaki en güzel halıya ateş düşürme çocuk. O halının ateşi herkesi yakar.

Sizinle, duvarındaki Kerem Bürsin posteriyle konuşan bir genç kız gibi konuşuyorum. Günaydın Kerem. Günaydın gün ışığım... Bugün de dünkü gibi ulaşılmaz ve güzelsin, ulaşılmaz bir güzelliktesin. Şimdi interneti açacağım ve o kız arkadaşından ayrıldığı haberini okuyacağım. Bugün o gün, hissediyorum. Bugün onun seni haketmediğini, kimsenin seni benim gibi duvarlarla konuşacak kadar sevemeyeceğini anladığın gün. Hadi hayırlısı. Kahvaltını güzel et, kahveni o oynadığın kahve reklamlarındaki gibi çarpık gülümsemele yudumla, sporuna

git. Sonra beni ara, beni bul. İzzet Salman Anadolu Lisesi'nde kime sorsan beni sana gösterirler. Tek kişilik Kerem Bürsin Fan Kulübünün kurucusu ve yöneticisi kız gibi, dergi okuru için kalbimin ek hizmet binasında bir bina tesis ettim. Okur fan kulübünün aktivitelerini orada düzenliyorum. Okuru bunaltmadan onu nasıl sevebiliriz? Kendimizi polise şikayet ettirmeden onu sevdiğimizi nasıl ve ne kadar ifade edebiliriz? İnce bir çizgidir çünkü. Kerem Bürsin Fan

Kulübü yöneticisiyle, "Kerem Bürsin'in evinin bahçesine izinsiz giren hayranına uzaklaştırma kararı şoku!" haberinin öznesi arasında tek bir yanlış yorumlanmış iyi niyet vardır.

Sizinle çok sevdiği amcasına hangi anısını anlatsa diye kafasının içinde binbir türlü antrenman yapan yeğen heyecanıyla konuşuyorum. Neyi anlatsam amcamın ilgisini çeker, neyi anlatsam amcam benim arkadaşım olur? Asıl anlatacağım

şeye gelene kadar on tane farklı şeyi kafamın içinden, havalı olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla prova ediyorum. Babaeski'de imza günü düzenlediler, kitabımı imzaladım. Beni Babaeski'ye götüren dostlarım yolda bin tane bira içti, babannem imza gününe götürüyüm insanlara dağıtayım diye kek yapıp verdi. Kekleri alkollü dostlarım yedi, imza gününe hep rahmetli babamın birahane dostları ve akrabalar geldi, dönüşte de beni Babaeski'ye getirenleri İstanbul'a ben geri getirmek durumunda kaldım. Bunu anlatsam neşelenir misiniz? Düz yeğen olmak istemiyorum, ilginç yeğen olmak istiyorum, amca güldüren yeğen olmak istiyorum. Bu heveslerimi hoş görür müsünüz? Onbeş yıldır yazıyorum, onbeş yıldır emin olamıyorum.

"Daha senden gayri aşık mı yoktur
Nedir bu telaşın vay deli gönül!" - Mahzuni

Yaşar Kemal'e Ziyaretler,

Sevgili Yaşar Kemal'e ilk ziyaretim, 2012 yılının yaz mevsiminde oldu. o zamanki değerli hayat arkadaşım Şirin Soysal, çocukluğundan beri tanıyordum ustayı, her ikisi de diplomat olan, annesi Şule Soysal ve rahmetli babası Gazne Soysal, yakın dostlarıydı yazarın.

Birkaç defa bu ziyaret gündeme gelmiş, çok istekle aşırı heyecan arasında gidip gelmiştim. Nihayet, Yaşar Kemal'e doğru, Beşiktaş'tan motora bindik. Üsküdar'dan da çiçek aldık.

Vaniköy'deki ustanın evi, iç açıcı bir Boğaz manzarası vardı. Ammavelakin gözüm ne bu muhteşem maviliği görüyordum, ne duvarlardaki birbirinden güzel resimleri ve ne de bak bak bitmez kitaplıkları. Gözüm sadece ve sadece Yaşar Kemal'deydi!

Sımsıcak, çocuğu, yalana hiç mi hiç ihtiyaç duymamış bir kalın ses tonu.

İnsanın içine işleyen, dostane bir bakış.

Ve sadece onun değil, tanık olanı da masumlaştıran güzellere güzeli bir gülüş...

Yaşar Kemal ve aynı harikalıktaki eşi Ayşe Baban, insanı çarpıyorlardı. Ayşe hanımın çaylarını içerken, sanki senelerdir tanışıyormuşuz gibi huzurluydum.

"Selam Dünyalı Ben Türküm" adlı kitabımı

imzalamıştım, onu verdim. O da bana "Al Gözüm Seyreyle Salih" kitabını imzalayıp verdi.
- İnce Memed, kabak çiçeği dolmasını ne kadar çok seviyor!

dedim, elini göğsüne birkaç kez vurup,
- Ne Memedi be, ben seviyorum ben!

dedi. Büyük yazarların, en ünlü tipleriyle aralarının çok da sıkı olmadığını bilirdim.
Güldüm, sustum...

Yaşar Kemal'e ikinci ziyaretim, 2013 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Vaniköy Aziz'i'ni tekrar görebilmek için planım hazır, değerli heykeltıraş dostum Çağdaş Erçelik, ustanın bir minik heykelini yapacaktı ve hep beraber götürecektik.

Çağdaş'ın ilk denemesi Yaşar Kemal'den ziyade Uğur Mumcu'yu andırıyordu. "N'apalım, artık Güldal Mumcu'yu ziyaret ederiz!" dedim. Sonrasında Çağdaş, tüm maharetini döktü ve ortaya Yaşar Kemal'in görür görmez "Aha, bu benim!" dediği bir güzel heykel çıktı. Çağdaş ve benimle birlikte, ustanın iddialı okuru, oyuncu dostum Tuğçe Tanış da bizimle.

Bu kez kitaplıklara biraz bakabildim. Kütüphanelerden biri, sadece yabancı dilde basılmış Yaşar Kemal kitaplarından müteşekkildi. Çok büyük bir emektarın

evindeydi.

Balkonda yalnız kaldığımızda, bir tiplmesini sordum ona; İbrahim İbo'yu. İbo, zaten İbrahim'in kısaltmasıydı, nereden çıkmıştı bu "İbrahim İbo" ismi? Yüzüme baktı, gülümsedi, "Kürt o" dedi sadece.

Başucu kitapları arasında imzaladığım kitabı da gösterdi. Orada, o gün, keyiften erimediysen, daha da erimem!

Yaşar Kemal'e üçüncü ziyaretim, 2014 yılının ilkbahar mevsiminde oldu. Bu kez sevgili Ayşe arayıp Şirin'le beni davet etmişti. Çellist Gülşah Erol'la birlikte Beşiktaş'tan motora bindik, Üsküdar'dan çiçek aldık.

Engin Ergönültaş'ın "Minare Gölgesi" romanını götürdüm ustaya. Kitabı eline aldı ve neşeli sesle "Böyle on kişi olsak, kimse yıkamaz bizi!" dedi Yaşar Kemal. Benim için tarihi bir andı.

Edebiyat anlattı usta: Stendhal'i seviyordu, "Kızıl ve Kara" diye

andığı "Kırmızı ve Siyah" ile birlikte "Parma Manastırı"nı okuma zevkinden bahsetti, "Romana başlamadan önce İlla ki Sait Faik okurum" dediğinde içim ısındı, "Gogol'ün paltosu varsa, Abasıyanık'ın da pardesüsü var" diye geçti aklımdan, efsane romancı Reşad Enis'i görebilmek için, hevesli bir arkadaşıyla

birlikte Adana sokaklarında nasıl turladıklarını anlattı gençliğinde.

Ayrılırken sarıldık, bana bir turuncu kurşun kalem verdi. "Bu sefer arayı uzatmayın, bir ay sonra bekliyorum!" dedi.

Yaşar Kemal'e dördüncü ziyaretim, yine 2014 yılının yaz mevsiminde oldu. Ramazan'ın ilk günüyü. Bu kez yanımda iflah olmaz Yaşar Kemal meftunları, müzisyen Şevket Akıncı ile yazar-çizer Öğünç Ersöz vardı. Üsküdar'dan çiçek aldık.

Musa'dan bahsetti usta, "Firavun'a karşı Musa'dan, bu hep böyle oldu, bu çok eski bir hikaye" dedi.

Mitterrand'tan bahsetti, "Bak bir daha Paris'e gelip de bana uğramazsan sana vize yok, bütün giriş-çıkışları görüyorum ben!" demişti ustaya Fransa Cumhurbaşkanı.

Sevgili Ayşe için "Prenses bu!" dedi. "Babanlar'ın prensesinin elinden çay içiyorsunuz!"

Bir ara "Yaşar Bey" dedim, "Allahsız, ne beyi, Yaşar Abi!" dedi. Hemen "Yaşar Abi" dedim. Hemen. Sarıldık, vedaştık.

Yaşar Kemal'e son ziyaretim, 2015 yılının kış mevsiminde oldu.

Üsküdar'dan çiçek alamadım. Üsküdar çok uzaktaydı.

Çapa Tıp Fakültesi'nin yoğun bakımında yatıyordu usta. Göremedim. Sevgili Ayşe'yle bahçede sessizce yürüdük.

Kışın son günü, 28 Şubat 2015'te cemre oldu, toprağa düştü Yaşar Kemal.

Aynı yılın 23 Martında kızım Lale Leyla doğdu. Lale için ve hepimiz için teselli büyük; bu dünya, bir zaman Yaşar Kemal'in yaşadığı dünya. İçim rahat...

Mustafa Satıcı

UYKUSUZ KARTPOSTAL TAKVİM MARKET VE KİTAPÇILARDA!

UYKUSUZ dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

ALİ BABA... (Evlendi)

● Ayaklarımın önüne koca bir valiz bırakılmış ve omuzlarıma büyük bir yük yüklenmişti. Bir başka yolcuya ait olan bu valizden ben sorumluydum artık. Rampada ya da keskin virajlarda devrilir

mi endişesini yol boyunca yaşayacaktım. Valiz kiminse sorumluluğunu da o üstlensin deyip umursamaz bir tavır takınabilirdim ama bunu yapmadım. Bagaja sığmayan ve servis aracının arka boşluğunda ayaklarımın önünde duran bu koca oğlan, kendini sahipsiz hissetmesin diye ona göz kulak oldum. Virajlarda elimi hafifçe üzerine koyup düşmesini engelliyor ve güvende olduğunu hissettiriyordum. Sahibi ise fazla gamsızdı. Yolculuk boyunca bir kez olsun arkasını dönüp kontrol etmedi. Rızam dışında yüklenen bu sorumluluğu başarılı bir şekilde üstlendim ve ineceği yere kadar eşlik ettim ona. Şehir içi servislerin arka koltuğunda oturanlar bilirler ki bu kutsal bir görevdir.

● Cihan'ı aradığımda hasta olduğunu söyledi. İnsanlık yapıp neyin var diye sorduğumda ise "Hastayız ulan! Hastayız dedik ya işte. Bi de hesap mı vericez bu halde?" şeklinde bir tepki gösterdi. Çizerlerden naiflik beklemek

hataymış onu anladım. İnsan gibi değil, hayvan gibi konuşmak gerekiyormuş bunlarla. Sanırım vinyet isteyeceğimi düşündü ve en baştan sert bir tepki verirsem isteyemez gibi bir plan yaptı kendi içinde. Daha önceleri vinyet istemiştım Cihan'dan. Vakti olursa çezeceğini söylemiş ve çizmemiştı. Vinyet için bir çizirin yatağına mı girmemiz gerekiyordu? Bu hasta ve biçare Cihan'ın, taze ve savunmasız bedenimden faydalanmak gibi bir düşüncesi mi vardı? Etimin peşinde olduğunu düşündüğüm bu adamı bir daha arar mıyım bilmiyorum...

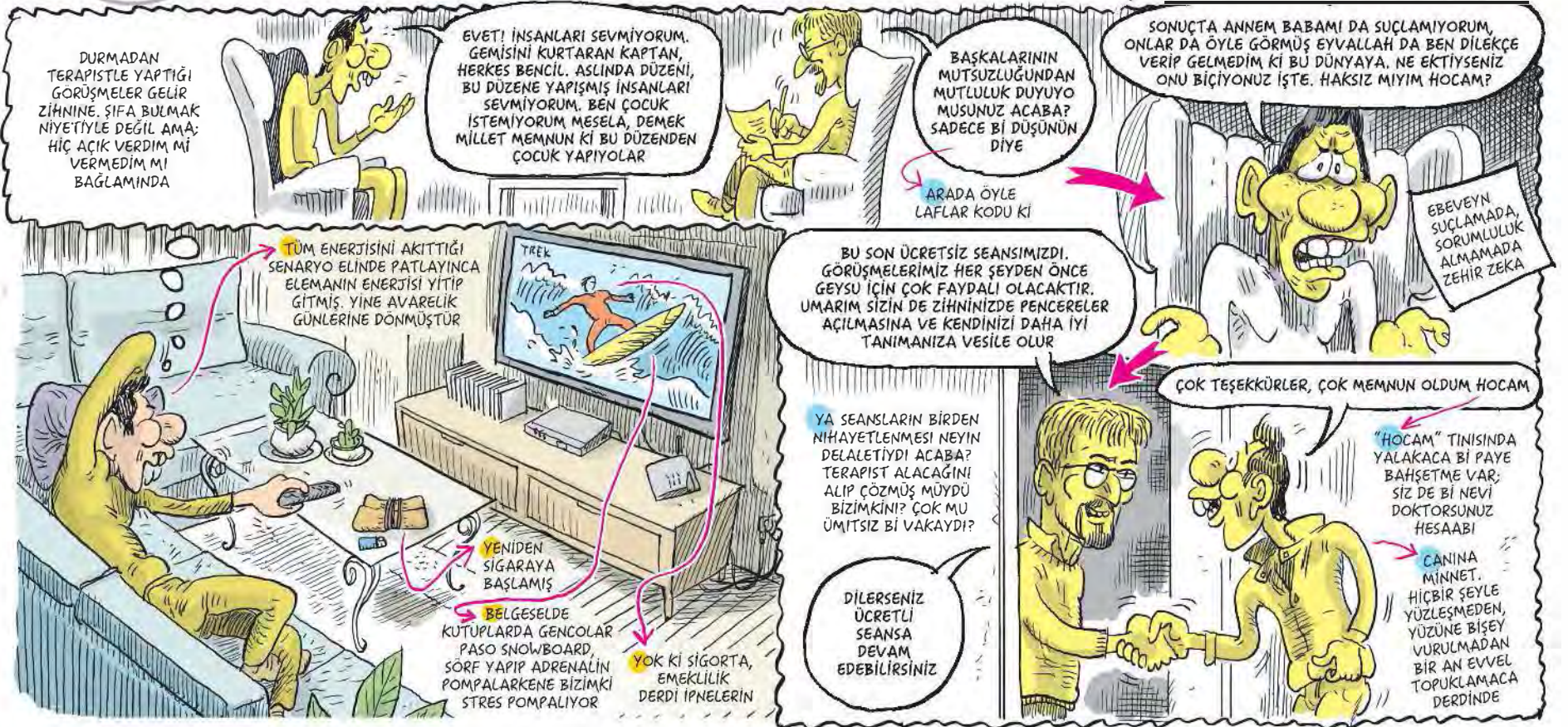
● İstanbul'a taşındım fakat adres değişikliği bildirimini yapmadım. Bir an önce nüfus müdürlüğüne gidip bu durumu resmiyete kavuşturmam gerekiyor. 58 lira gibi bir cezası varmış. Eğer hataya düşüp internetten araştırma yaparsanız hapis cezası da çıkıyor karşınıza. Günlerdir uyku uyuyamıyorum. Sabaha karşı 03:30 sularında kapım koçbaşı ile kırılacak ve içeriye giren güvenlik güçleri beni yaka paça karakola götürecekmış gibi hissediyorum. Ceza için gerekli kararı veremeyen mahkeme heyeti halk oylamasına başvuracak ve bu oylama neticesinde elektrikli sandalyeye mahkum edileceğim. İdamım ulusal kanallardan canlı olarak yayınlanacak ve devletten kaçırmaya çalıştığım 58 liranın bedelini bu şekilde ödeyeceğim.

● Kiralık ev için bazı insanlarla görüştük... ...Bazı evler küçüktü, sığamadık...

...Bazı evler kocamandı. Isınmaz diye tutmadık...
...Bazı evler hayaldi. İki kira bedeli depozito istediler, başımıza yıkıldı...
...Bazı evler harabeydi. Onarır, kiradan düşeriz dedik, kabul edilmedi...
...Bazı evleri yaktık...
...Hem de içinde kendimiz varken...
...Çünkü bir emlak şehidi vermeden yüksek kiralara tepki gösteremez, ucuza ev kiralayamazdık...

● Aradığınız kişi şu anda bir başkasıyla görüşüyor" uyarısı ile karşılaştığımda telefonu kapatıp daha sonra aramak yerine ısrarla bekliyor ve karşı tarafa baskı uyguluyorum. Bu saygısız ve anlayışsız tavrım beni mutlu ediyor ve garip bir şekilde keyif alıyorum.

● Bir dilim peyniri küçük küçük tırtıklamadığım ve daha birinci dubleler bitmeden ikinci ciğeri söylediğim için eleştirilerin hedefi olmuştım. Masadaki çakma Aydın Boysanlar, bir dilim peynirle bir büyüğü bitiren babalarını ya da dostlarını anlatarak onlardan övgü ile bahsediyor ve bana da "Rakı böyle içilmez" dersi veriyorlardı. Ben rakıyı değil, mezeyi seviyorum. İmkanım olsa bir kalıp peynir, bir bütün kavun, tenceresiyle de ciğer koyarım masaya. Eğer rakı bir kültür ise ben kültürsüz bir hayvanım.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"(...) öyle bir akşam olsa yeniden/ Büyüsem, evler ışıklarını yaksa/ Üfleyerek içsem çayımı sıcaksa"
Oktay Rifat

İkinci vakti. Ta uzaklarda, küçük, beyaz bir vapurun ucundan ona iperle bağlanmış gibi belli mesafeyi hep koruya koruya onunla birlikte, (aynı hızla) ağır ağır süzülen martı topluluğu. Hep birlikte usul usul kayar gibi yaklaşıyorlar. (küçük boy martılar bunlar, o büyükler başka--güneş altında ışı ışı--) Vapurun içinden "bir sürü, (onlarca) küçük çocuk şeytan uçurtmaları uçuruyormuş" a da benziyor, uzaktan--görmüşüm buna benzer bir şeyi, yazmıştım; yüzüğüzü mazotlu iki çırak küçük çocuk iş dönüşü uçurtma uçuruyorlardı akşam vapurunun arka tarafında, utangaç utangaç, ağızlarında sigara-- Aralığın ortaları çoktan bitti. Günlük güneşlik. Rüzgârsız da. Sıcak. Sararmış, kızarmış yapraklar dallarda kıpırtısız. Eski eyllüleri andırıyor. Ayların adlarını mı değiştirsek, ne yapsak. Buna Eylül diyebiliriz sanki. Olur. (Mart'da duyulan türden, feryat figan kedi çığlıkları da başladı alt bahçeden, tam bunları yazarken, belki işler sandığımdan çok daha karmaşık)

İkili komedyenler vardı. Artık yok. (İkisi birden sahneye çıkarlardı. "Bal Arıları", "Uğur böcekleri" ilk aklıma gelenler, (-UğurYücel'de, Necati Bilgiç'le ikili komedyen olarak başlamıştı yetmişlerde-) Toplumsal çözölmeyi andırır bir biçimde. (dedeli nineli büyük aileden, çekirdek aileye; oradan tek ebeveynli--ne zor kelime--tek çocuk ve tek yetişkinden olma, boşanmış...) Komedyen artık tek başına. Kara gecede, kara perde önünde, kara libas içinde... (kara koltuk dahi olmuyor değil bazen o kara sahnede) Bakmayın araba sayılarına, paralara maralara, bilmemnelere... Zor iş. Kırılğan oluyorlar. Alingan. Tedirgin... Haklılar... (Hele biraz yaşlanmaya başlayınca. Hiçbir dram oyuncusunun yaşlılığında olan bitene benzemiyor; Bir huzursuzluk, küskünlük... Sinirlilik. Huysuzluk... Fazladan bir ciddiyet...--Cüneyt Arkin gibi "pamuk dede" kıvamında huzurla sürekli gülümseyenini görmüşlüğüm yok--) Derinden seziyorlar, biliyorlar ki toplum komedyenleri sevse de, ciddiye almaz, önemsemez. (hatta aşağılar da--ah hele bir tökezlemeye görsün, amman... o da ayrı mesele, maazallah--) "Güldürmek"le/ "kendine güldürmek" oynak bir zeminde kıpırdayıp durur gibidir kitlenin ortak bilinç altında. (kendi çok gülen halimizi bile pek sevmeyiz) Bir "düşüş" olarak çizilmesi boşuna değil. Komedyenliğin. ("Joker" deki Standup'çı olmaya uğraşan o "ezik" palyaço) Sadri

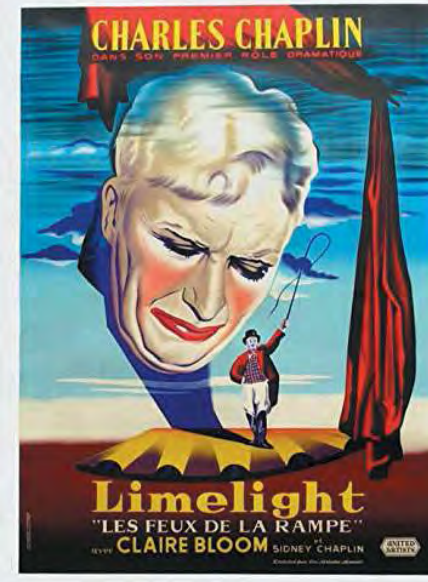

İsmail Hakkı Dümbüllü
1897-1973

İsmail Dümbüllü ve Vahi Öz'le birlikte ("Kavuklu" ile

"Pişekar")-- (filmde "Soytarı" diye geçiyor, mesleğin adı--) sahneye çıkar. Çıkarken patrona bir şart ileri sürer soyunma odasında: "Oğlum Ali, beni o halde görmesin" "Tamam" der, patron, "ben onu oyalayım" ağlamaklı bir sesle devam eder: "Yalnız Ali değil, ben bile seni sahnede o halde görmek istemem..." Bak bak... Güya "Dümbüllü"ye hayran olunan, ayılıp bayılan yıllar. (ben bile tuhaf oldum izlerken, kendi payıma-- "mizahçılık" geçmişim var ne de olsa-- "Dümbüllü" o geleneğin son efsane ismi-- bütün o diyaloglar adamcağızın yanı başında yapıyor, rezillik--ben dahi adamcağız dedim, bak-- "O hal" dedikleri, "Karagöz"den, "Kavuklu"ya; (kukla tiyatrosunun "İbiş"i aynı) onları oynayanların, (Dümbüllü'de filmde kendi mesleğini icra ediyor) onların düştüğü "hal" Onu diyor. Töbe töbe...

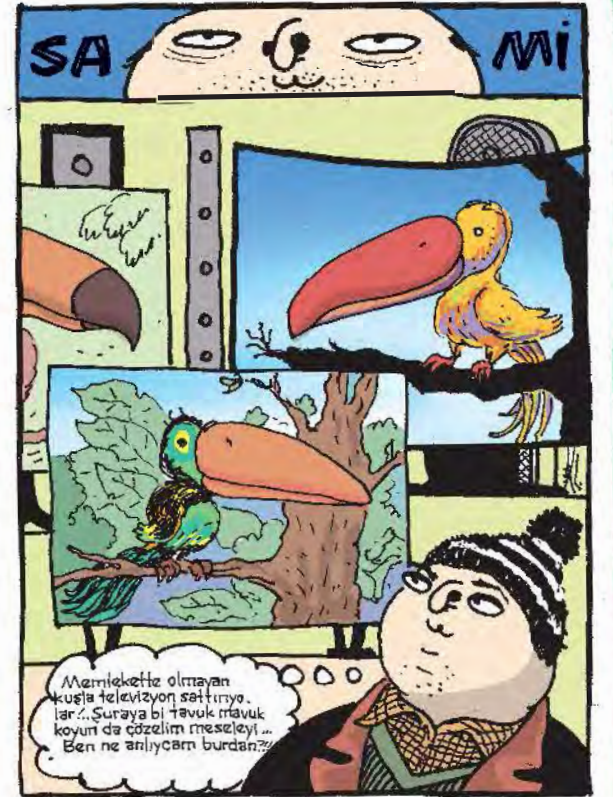
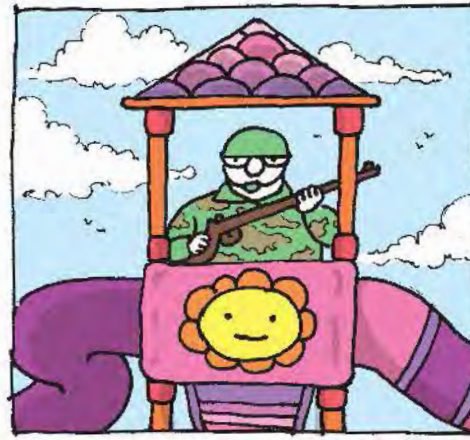
Molière 1622-1673

Günümüzün "Sahne Tek başına kalmış "komedyen"ine dönersek. Kara sahnede kendi kendine konuşup duran o komedyene. Karşılarında artık tek başına kaldığı seyircilerle ilişkisi kaplan terbiyecisinin durumunu andırır. Hafiften. Hep tetikte. Gözleriyle sürekli seyircileri taramakta. Taramaya mecbur. Kontrol onda olmalı. Zekâsını bir kırbaç gibi, şrak şrak sürekli şaklatmak zorunda. "Komedyen, olabilirim, ama içinizde 'en zeki' olan benim, akıllı olun" u öne sürmeli. İddia etmeli. İsrarla. ("İbiş" değilim) (zaman zaman --önden davranıp--kimi seyircilere bulaşıp, esas onları gülünç duruma düşürmesi falan...)

O da lazım... Biran dalgınlığa gelmez, maazallah...

Zor meslek. (Mesleğimiz) Yazmıştım, Molière'in yaşlılığında sadece trajik rollere çıkmak istemesi, Chaplin'in son yıllarında, (başarısızlığı da göze alarak) iki acıklı film yapması... "Komedyen"lik yapmış olabilirim, "ama, aslında trajik bir kişiliğim var" "artık beni önemseyin" Demenin, bir başka yolu. Nerden bulaştık bu işlere...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ÖZER AYDOĞAN

ADAMLAR

ANTI KLİŞE TİMİ

Haftalık Mizah Dergisi | 25 Aralık 2019 | Sayı: 643

Haftalık Yayın Süreli Yayındır

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

UYKUSUZ

2019'un ilk 9 ayında 3,5 milyon yurttaşın elektriği faturasını ödeyemediği için kesilirken, Saray'ın elektrik faturasının 850 bin lira olduğu açıklandı.

